

ET ORD

med på vejen

13

1. april 2018
118. årgang

Manden der forlod sin grav

En mand som dør og bliver levende igen? Det lyder ikke normalt.

Foto: Ginosphotos/istock/Thinkstock

Kristne påstår, at Jesus døde og opstod igen i påsken for ca. 2000 år siden, og det har vi lige fejret. Men kan det virkelig passe?

I kristendommen er Jesus' død og opstandelse det mest centrale. Men mange har betvivlet, at Jesus blev levende igen, for nej – det er ikke logisk. Der er ingen nulevende mennesker, som var til stede, da Jesus døde

og heller ikke de følgende dage.

Da ingen af os var der til at opleve det, handler det om, hvilke påstande, vidnesbyrd og beviser vi har tillid til.

4 ting vi er enige om

Der er fire kendsgerninger, man er enig om, hvis man tager den antikke historie seriøst – både kristne og ikke-kristne. ►

- ▶ 1. Jesus' grav var tom (der er uenighed om hvorfor, men ikke at den var tom)
- 2. Jesus' disciple havde en oplevelse af at møde Jesus, efter han var død
- 3. Denne oplevelse så ud til at forandre disciplene radikalt
- 4. Den kristne kirke blev født ud fra denne begivenhed og bredte sig eksplosivt til resten af verden

Dette er altså kendsgerninger. Det, der diskuteres, er baggrunden bag: var det ønsketænkning? Mytedannelse? Hallucination?

Kan det passe?

Jeg vil bare fremhæve nogle få faktorer (der findes flere), som jeg mener skal med i overvejelserne.

Hvis man ønsker at fortælle en løgn til omverdenen, vil det typisk være for at opnå en mulig gevinst. Disciplene fik tortur og forfølgelse.

Hallucinationer er individuelle – Jesus blev set af flere hundrede på én gang.

Jeg ønsker blot at udfordre dig til at overveje en gang: Stod Jesus op af graven? Er han så Guds søn? For hvis han er det, så er det virkelig godt nyt til os mennesker.

Nanna Forum Dideriksen

Fra jesusnet.dk

Hør to minutters andagt på telefon

70 300 150

75 82 33 60

Sognepræst Per Munch, Nyker, holder telefonandagten i uge 14

Indre Missions Telefonandagt
NETANDAGTEN.DK

Læs mere om påsken på:
jesusnet.dk/paske

Han er ikke her

Han er ikke her; han er opstået, som han har sagt.

*Fra søndagens tekst i kirkerne:
Matthæusevangeliet kapitel 28, vers 1-8*

Vi ejer et levende håb

Der er mange skønne morgener i årets løb. De timer i døgnnet, hvor naturen træder frem af nattens mørke og skjul. Men ingen morgen er så skøn som påskemorgen. Den overgår alle andre i at være livsbekræftende, fordi den retter op på den værste af alle nætter, syndefaldets nat, hvor natten sænkede sig over jorden, og mennesket ikke længere kunne finde sin Gud. Men med påskemorgen gryr en ny dag, evangeliets nye dag.

Jesus' opstandelse skaber en ny hvælving over menneskelivet. En hvælving, der bæres af to søjler, nemlig verdenshistoriens to vigtigste dage. Den første søjle er langfredag. På den står der: »En er død i alles sted.« Den anden søjle er påskedag. På den står ordene: »Han opstod til vores retfærdighed«.

Når vi holder os til ham, så lever vi under påskeevangeliets hvælving, som ikke holdes oppe af vores vellykkethed, men af ham, der lykkedes

i vores sted, da han døde for vores synder og opstod til vores retfærdighed.

Jesus' opstandelse har betydning for evigheden: Vi ejer et levende håb. Vores horisont er ikke et hul i jorden, men det hul Jesus har sprængt ind i evigheden.

Leif Hankelbjerg Mortensen

Judas – den gådefulde forræder

Det var ikke Guds plan, at Judas skulle forråde Jesus

De fleste har hørt om Judas. Den discipel som endte med at angive Jesus til de religiøse ledere. Og som siden fortrød, hvad han havde gjort og hængte sig.

Vi ved ikke rigtig, hvorfor Judas på den måde forråde Jesus. Måske følte han sig svigtet af Jesus, som han havde haft nogle helt andre forventninger til. Måske ville han hjælpe Jesus lidt på vej til konfrontationen med landets ledere? Eller måske var han bare fristet af de gode bestikkelsespenge og tænkte, at Jesus nok skulle klare den. Men han mistede troen og forlod Jesus.

Ikke Guds plan

Én ting ved vi: Det var ikke Guds plan, at Judas skulle forråde Jesus. Og det var da slet ikke planen, at han efterfølgende skulle dø. Der var andre disciple, som også svigtede Jesus. Peter bandede endda på, at han ikke kendte noget til Jesus. Men lige som Peter efterfølgende fik tilgivelse for sin synd, sådan ville Judas også have fået det – hvis han havde ønsket det. Men han mistede troen og forlod Jesus.

Skæbnetro hører ikke hjemme i kri-

stendommen. Vi har alle muligheden for at sige nej til de fristelser, som møder os. Og falder vi alligevel, så har vi muligheden for at bede om tilgivelse. Ingen er dømt på forhånd. Det var Judas heller ikke.

En af os

Der er skabt mange fantasifulde fortællinger om den gådefulde Judas. Men sandheden er nok, at han var som de fleste af os: Optaget af sine egne drømme og forventninger. Med en lidt flosset moral, hvor målet somme tider helliger midlet. Glad for penge, og ikke særlig religiøs. Og da det viste sig, at Jesus alligevel ikke var den, han havde håbet på, så gik han sine egne veje. Han havde mistet troen på Jesus.

Da det gik op for Judas, hvor meget han havde taget fejl, og han fortrød det, han havde gjort, var det ikke for sent. Han syntes nok, det var for skamfuldt at vende tilbage til Jesus, men der er ingen tvivl om, at Jesus havde taget imod ham og tilgivet ham. Jesus bar nemlig ikke kun vores skyld, men også vores skam.

Asbjørn Asmussen

Fra jesusnet.dk